

Tim Lebbon
AUŠRA
Fantastinis romanas

SUPERBESTSELERIO "SUTEMOS" TĘSINYS

Praslinkus 300 metų į Norilą sugrįžta
Magai, pasirengę savo kariais bei
biologinėmis mašinomis sunaikinti visa
kas gyva. Bet koks pasipriešinimas
nuslopintas, baigiami naikinti netgi
Raudonieji Vienuoliai. Ir tik vagis Kosaras,
persenusi ragana, keistokas lėkio
valgytojas bei apsvaigusi bibliotekininkė
skuba į Norilos pietus, link Žemės Įsčių,
kur, anot senovinės pranašystės, gali
įvykti stebuklas...

Iš anglų kalbos vertė ASTRA ALBA

Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"

430 tomas. Serija įkurta 1990m.

Tim Lebbon - DAWN

New York, Bantam Dell, 2007

Copyright © by Tim Lebbon, 2007

Cover art copyright © by Judson Huss, 1996

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2008

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2012

PIRMA DALIS

Akimirkų pabaiga

1 skyrius

Sklendžiant aukštai virš Norilos buvo nesunku patikėti, kad vėl įvyko pasaulio pabaiga.

Apačioje matėsi išgąsdintos ir padrikos bendruomenės. Visos jos buvo apšviestos tamsoje, kurios neturėjo būti. Tūkstančiai veidų ieškos saulės, bet pamatys tik šias keistas sutemas. Lenora svarstė, ką jie pagalvos, kai išvys vanagus. Ar jie žinos? Ar jie suvoks, į ką žiūri?

Ji manė, kad ne. Bet greitai viskas pasikeis.

Didžiąją nakties dalį Lenora bandė išvengti Magų dėmesio. Ji nejudėdama, tyliai, sėdėjo ant vanago uodegos kiek įmanoma toliau; du trumpi kardai, įsmeigti į padaro odą, atstojo patogias rankenas. Lenora žvelgė į savo šeimininkus su tokia baime, kokios dar niekada neįautė. Magai labai pasikeitė. Dabar jie buvo jai nepažįstami.

Pastaruosius tris šimtus metų Andžela su S'Hivzu egzistavo, graužiami kartėlio bei pykčio, paskendę ilguose apmąstymuose apie

kerštą. Lenora, ištikima leitenantė, jiems tarnavo ir jų klausėsi. Laikui bėgant Magai virto savo pačių šešėliais, pamišusiais senais padarais, kurie tik retkarčiais sužibėdavo buvusiu talentu bei žiaurumu. Patogiai įsitaisę savo vulkaniniame prieglobstyje, Deina'Mene, Magai pamažu nyko, nors vis dar išlaikė tam tikrą galią. Padarai, kadaise valdę žemę, niekada negalėjo prarasti įtakos. Bet jų šlovė dingo istorijoje ir kuo daugiau prabėgo laiko, tuo daugiau įspūdžių apie juos susikaupė Lenoros atmintyje. Magų galia jos sąmonėje virto begaliniu mitu.

Dabar, kai jie susigrąžino savo nuosavybę, Lenorai nebereikėjo pasikliauti atmintimi.

Andžela tarsi motina, gedinti savo vaiko, vis dar glaudė prie krūtinės kaimo berniuko kūną. Ji perplovė jo kaukolę, o abu su S'Hivzu perplėšė liemenį, kūne ir smegenyse ieškodami kažko gyvybiškai svarbaus. Nuo tos akimirkos Lenora jautė nuo jų plūstančią baisią galią ir pirmą kartą po trijų šimtų metų jie tapo tikrais Magais. Magai patraukė į šalį kaulus bei organus, surado tai, ko ieškojo, ir suvalgė.

Atrodė, kad jie išaugo, nors ūgis nepasikeitė. Magai liko tylūs, susimąstę ir staiga pasirodė, kad viskas plūsta per juos, o ne aplink. Vėliau,

kai aušra turėjo išlydėti naktį, Andžela su S'Hivzu prakeikė dangų.

Nuo tos akimirkos Andžela laikė sudraskytą berniuko lavoną.

Vanagas nugaišo kelios akimirkos po to, kai Magai baigė raustis berniuko viduriuose, ir Lenora pamanė, kad jie nukris. Bet tada S'Hivzas sukišo rankas į padaro kaklą, įsirausė į vidų lygiai taip pat, kaip jis tyrinėjo berniuko lavoną, o padaras vėl pakilo ir nunešė juos į šiaurę.

Išvyksti, - pasakė balsas. Leitenantė apsižvalgė, markstydamasi nuo vėjo. Lenora pro tarpiais girdėjo šį balsą nuo tada, kai kovėsi su Raudonaisiais Vienuoliais bei mašinomis ir žinojo, kad tai jos mirusi bevardė dukra trokšta paguodos motinos glėbyje. Lenora įsikniaubė veidu į stingstančią vanago odą ir pravirko pykčio suterštomis ašaromis, o kai kilstelėjo galvą, vėjas jas nupūtė į Norilos padangę. Ji vylėsi, kad ašaros iškris su lietumi, paskleisdamos jos liūdesį per lygumas bei slėnius, kalnus bei ežerus, kurie susilauks jos keršto. Jie skrido toli nuo Robinos ir kas akimirką vis tolo. Bet dabar, kai ji žinojo, kad sugriš, širdyje keršto ugnis liepsnojo vis smarkiau.

Robinos žmonės ją išvarė, apnuodijo, nužudė

jos negimusį kūdikį. Ateis laikas - ir jų palikuonys užmokės.

- Svajoji apie mirtį bei kerštą, Lenora?

Leitenantė pažvelgė Andželai į akis. Magė pasislinko atgal ir dabar sėdėjo ant milžiniškos vanago nugaros atsigręžusi į Lenorą. Ji atrodė gražiai. Kad ir ką laikas padarė, ji pataisė. Akyse blykčiojo naujosios magijos galia, kurios potencialas, rodos, nušvietė ją iš vidaus.

Lenora bandė kalbėti, bet pritrūko žodžių.

- Nesijaudink, - pasakė Andžela. Ji pasislinko dar arčiau, kol jos liepsnojančios akys aprėpė visą pasaulį. - Aš taip pat.

- Ponia...

- Aš tave išgąsdinau? - Andžela kilstelėjo antakį.

Lenora nukreipė žvilgsnį į šalį.

- Taip ir turėtų būti. Baimė yra gerai, Lenora. Prisimeni pirmą kartą, kai aš tave paliečiau, pašaliniau tavo skausmą ir nuvijau mirtį tame degančiame laive? Tada tu taip pat bijojai, bet bijojai juodumos. Aš išgelbėjau tave nuo mirties, kad man tarnautum ir nuo tada tu tarnauji. Bet tu tapai atsaini savo baimei, kaip mes su S'Hivzu tapom abejingi savo troškimams. Mes visada norėjom atgauti magiją, bet gal

kraštovaizdį paženklusias žlugimo dėmes. Miestas virto griuvėsiais, iš sudegusių pastatų liko tik krūvos nuolaužų, gatvės buvo nuklotos rūkstančiais lavonais, o vandens kanalai užteršti pūvančiais kūnais. Sodybos ir kaimai nusiaubti lygiai taip pat. Jų gyventojai gulėjo tvarkingai suguldyti ir prismeigti prie žemės mediniais smaigais. Išžudyta armija gulėjo ant kalvos šlaito, purvini šarvai jau rūdijo nuo kraujo, trykstančio iš tūkstančių lavonų. Didelė upė buvo šimto valčių namais, jos visos nugrimzdo iki kraštų prikrautos nuogų lavonų.

Visą laiką pati Norila kentėjo nuo didžiulių traumų. Kalnų grandinė skendėjo ugnyje, tik aukščiausios viršūnės vis dar matėsi virš liepsnų. Begalinėje lygumoje žemė suskilo, bet iš jos veržėsi ne ugnis ir lava, o žemės viduriai, kurie rangėsi per žolę ir milžiniškomis išsilydžiusios žemės bei akmenų vilnimis stingo prieblandoje. Iš jų spruko padarai tokio pat dydžio kaip didžiausi vanagai. Oras virto stiklu, žemė tirpo, vanduo liepsnojo... visa Norila nugrimzdo į chaosą, o jos centre pulsavo magija, tapusi tamsesnė nei bet kada anksčiau.

- Ten, centre, - pasigirdo Andželos balsas. - Tai mes. - Ir Lenora juos pamatė. Lekiantys reginiai sulėtėjo ir sustojo šalia milžiniškos

žaidos žemėje. Žaidza kraujavo. Šios kraujo jūros viduryje, valtyje, padarytoje iš nesuskaičiuojamų aukų kaulų, raitėsi du ekstazės apimti šešėliai.

Magai džiaugėsi savo keršto pergale.

Andžela atitraukė pirštą nuo Lenoros kaktos.

- Ateitis? - aiktelėjo leitenantė.

- Niekas negali pamatyti ateities. Aš parodžiau tau, ko iš jos noriu. Norila turi nuskęsti kraujyje. Tavo padedami mudu su S'Hivzu tai padarysim. - Andžela nutilo, žvilgtelėjo į savo rankas ir kalbėjo toliau. - Tu neturi jokio supratimo apie šią jėgą, Lenora! - Tai tas pats, kaip panirti į išlydytą metalą žinant, kad gali nukreipti tą karštį bet kur ir padaryti bet ką. Mudu su S'Hivzu bendraujam su šešėliais ir jie mums jau dirba. Aš žinau, kas dedasi žemėje, nes šešėliai man pasakoja! Mes žinom, kad Vienuoliai guli negyvi slėnyje, o mašinos vėl sustingo. Žinom, jog Hercogo armija Ilgajame Marakeše silpna ir pakrikusi. Žinom, kad Norilą apgaubė naktis ir ši naktis yra mūsų. Man teriekia tik užmerkti akis ir galiu pereiti iš vieno žemės krašto į kitą.

Lenora neteko žado. Nuo Andželos bangomis sklido energija ir nuo kiekvieno Magės išstarto

žodžio priklausė visos Norilos likimas.

- Mūsų armija lieka tau, - pasakė Andžela. - Kai ji nusileis Konbarmoje, pasitik ją ir apginkluok pačiais galingiausiais ginklais, kokius tik mes galim sukurti. O tada užimsi Norilą.

- Jūs išvykstat? - apstulbusi paklausė Lenora.

Andžela apsisuko ir nuslinko vanago nugara atgal.

- Bet kur jūs vykstat?

- Tu mane klausinėji?

- Žinoma, ne.

Andžela nusijuokė tarsi nekreipdama dėmesio į Lenoros klausimą ir savo pačios rūstų atsakymą. Tačiau ji daugiau nieko nepasakė, palikdama Leitenantę spėlioti, kas įvyks per kelias ateinančias dienas.

Karas tikrai bus. Didesnis kraujo praliejimas ir daugiau mirčių, nei ji kada nors įsivaizdavo. Bet, kai Magai išvyko ir paliko krotų armiją likimo valiai, Lenora pajuto, kad jos baimę papildė abejonė.

Greitai leitenantė prarado laiko nuovoką. Nuolatinė prieblanda kėlė nerimą. Atrodė, kad kažkoks piktas dievas nušlavė saulę. Pradžioje Lenora dar suvokė pro šalį prabėgančio laiko

tėkmę, bet kai baigėsi diena ir prasidėjo nuolatinė naktis, ji sutriko. Vis žvilgčiojo į vakarus, vildamasi išvysti kruvinai raudoną saulėtekio žarą, bet matė tik prieblandą. Kaip Magai atėmė iš šio pasaulio dienos šviesą, taip atėmė ir naktį, amžiams palikę žemę prieblandoje, kur nėra nei saulės, nei žvaigždžių. Liko tik mėnuliai.

Sidabrinis gyvenimo mėnulio diskas kabojo žemai virš horizonto, nervingai žvelgdamas pro pasaulio kraštą. Ryškus pilkšvai geltonas mirties mėnulis plaukė aukštai šiaurėje. Krotai skriejo link šio mėnulio, ir atrodė, kad jo blausi spalva užliejo kraštovaizdį. Kai kurie žmonės tikėjo, kad mėnuliai - tai senovės dievų palikai, kurie buvo ištremti į dangų dėl abipusės neapykantos ir pasmerkti surinkti kuo daugiau sielų amžinose varžybose. Gyvenimo mėnulis pralaimėjo, o mirties mėnulis geltonavo išsi-pūtęs nuo šmėklų. Mirties mėnulio garbintojai tikėjo, kad jis greitai sprogs.

Lenora neturėjo laiko tokioms apgaulingoms religijoms. Ji pažino savo dievus, kurie kartu su ja jojo ant šio pastipusio gyvio. O dabar, kai Magai grįžo, Noriloje neliko vietos kitokiems tikėjimams. Ji jautėsi laiminga, nes tik keletas žmonių leido laiką su jų pasirinktomis dievy-

bėmis.

Jie skrido toliau, pasukę į Konbarmą šiaurėje, kur buvo krotų armijos nusileidimo vieta. Magai niekam neleido išblaškyti jų dėmesio. Nori-la atrodė tarsi pokylio stalas apačioje, laukiantis, kol jį apiplėš ir išgrobstys lygiai taip, kaip Magai svajojo tris šimtus metų. Dabar, kai jie nuskrido tolyn į šiaurę, Lenora galėjo išvelgti didesnius miestus - apšviestus lopus šešėliuose žemėje ir vingiuojančius šviesos kaspinus ten, kur keliavo karavanai. Ji būtų mielai nusileidusi, susikovusi su kuria nors žmonių grupe bei parodytusi jiems tikrąją baimės prasmę. Nuo mūšio už Konbarmą visa žemė pasikeitė ir leitenantė troško dar kartą pajusti priešą kraują ant savo odos. Tačiau vanagas nešė juos tolyn, jo negyvi čiuptuvai vilkosi iš paskos, bet dujų maišai vis dar pulsavo išlaikydami juos ore. Lenora žinojo, kad Magai planuoja didesnę kerštą.

Žudynės tikrai bus, ir kraujas liesis, bet pirmiausia jie turi pasitikti armiją.

Kai jie išvyko iš mašinų kapinyno, jau temo, o kai apačioje pamatė Kantrasos lanką, Lenora spėjo, kad vėl temsta. Jie skrido beveik dvi paras ir leitenantė vylėsi, jog jos kariai jau pa-

ruošė Konbarma krotų laivų atvykimui. Laivai turėtų būti tik už kelių dienų kelio, galbūt būtent dabar jie praplaukė šiaurinius Dyglio pakraščius. Laikas bėgo ir karas artėjo.

S'Hivzas nukreipė vanagą žemyn ir nuskrido Konbarmos pakrante. Lenora nekantravo nušalti ant žemės. Ji troško pabūti kurį laiką nuošaliau nuo savo šeimininkų. Leitenantė pavargę, oda peršėjo nuo šalto vėjo, o nuo galios, šalia kurios taip ilgai buvo, svaigo galva. Magai skleidė jėgą, nuo kurios pavargusi Lenoros sąmonė sutriko. Jiedu atrodė tarsi skylės išmuštos realybėje ir tokie svetimi, kad netgi ji, Magų tarnaitė ir leitenantė, vos įstengė išverti jų buvimą.

Valandėlę dukters šešėlio balsas šnibždėjo Lenoros sąmonėje. Leitenantė papurtė galvą, ir Andžela žvilgtelėjo į ją. Magės akys atrodė veriančiai mėlynos sutemų gaubto dangaus fone.

- Konbarma, - pasakė S'Hivzas, ir žodis nuskaubė lyg stiklo šukė, raižanti odą. Magas kalbėdavo taip retai, kad Lenora pamiršo jo balsą.

Ji palinko į šalį ir žvilgtelėjo į jūrą dešinėje. Potvynio bangos rijo geltoną mirties mėnulio šviesą bei skleidė vandens paviršiuje tarsi

slidžius puvėsius. Kairėje Lenora išvydo Konbarmos uostą, įsikūrusį natūralioje įlankoje. Ji nudžiugo pamačiusi, kad mūšio ugnys jau išblėso.

S'Hivzas sukijo rankas gilyn į nugaišusio vanago kaklą, nukreipė jį žemyn ir pasuko iš jūros į Konbarmą. Jie sklendė beveik liesdami bangas. Nukarę vanago čiuptuvai taškydami purslus slydo per vandenį. Iki to laiko, kai jie atskrido į uostą, pamatė pakilusius kelis vanagus. Krotų raiteliai buvo ginkluoti ir pasiruošę atremti puolimą.

Lenora išspaudė šypseną. Kaip pasikeis karių nuotaika, kai jie pamatys, ką atnešė šitas padaras!

S'Hivzas nutūpdė vanagą uosto pakraštyje. Jis ištraukė rankas iš jo gaišenos ir nubraukė ant žemės riebalus bei sukrešėjusį kraują. Lenora svarstė, ar jis įžvelgė tame simbolizmą, bet spėjo, kad ne. Tik Andžela visur jį matė.

Vanagas po jais subliuško, išsidriekė ant žemės tarsi tirpstančių riebalų gabalas ir tuoj pat ėmė bjauriai dvokti. Lenora žvilgtelėjo į negyvą berniuką, gulintį tarp Magų. Ji spėjo, kodėl Andžela jį čia atsigabeno....